

FEJNING, f. 2. Handlingen, då man fejar. [Fäijning.]

FEJD, fäijd, f. 3. 1) Krig emellan enskilda personer i en stat, såsom t. ex. under medeltiden, tyska adelns inbördes strider, m. m. — Syn. Se *Krig*. — 2) Krig af kort varaktighet emellan tvenne stater, t. ex. i Svenska Historien Hannibals- och Gyldenlöwsejderna. — 3) (fig.) Tvist, strid. *De ligga beständigt i f. med hvarandra*. — Syn. Se *Twist*.

FEJDA, fäijda, v. n. 1) Hålla fejd, krig. *F. med någon. Dessa makter hafva nu länge f-t*. — 2) (fig.) Ligga i tvist, strid, delo.

FEJDEBREF, n. 5. Bref, hvarigenom enskilda personer under medeltiden förklarade hvarandra krig, och som skickades tre dagar före fejdens utbrott.

FEJDTECKEN, n. 5. Tecken, som under medeltiden begagnades, för att utmana någon till fejd.

FEL, n. 5. 1) Ofullkomlighet, brist, i kroppsligt hänseende. Brukas äfv. om vissa djur. *Hafva f. på synen, på hörseln. Hästen har intet f., har f. på ena bakbenet*. — Ingår i sammansättningarna Naturfel, Kroppsfel. — Syn. Brist, Bristfällighet, Lyte, Felaktighet, Skavank. — 2) Ofullkomlighet i andligt hänseende. *Han har många f., men i grunden ett godt hjerta. Ingen är utan f. Han har det f-et, att han dricker gerna. Förlåt oss, Herre, våra f. och brister*. — Syn. Felaktighet, Bristfällighet, Brist, Andligt lyte, Ofullkomlighet, Ovana, Vanart. — 3) Ogiltig, straffbar afvikelse från regel; afvikelse från föreskrift, rättesnöre. *Ett f. emot grammatikan. F. i räkning, i skrift. Räkna, skrifa f. Byggmästaren har begått ett stort f. vid uppförandet af denna byggnad. Komma på någon med ett f. Rätta f. Ett korrektur, fullt med f.* — Ingår i åtskilliga sammansättningar, såsom: Räkne-, Skrif-, Tryck-, Embets-, Tjenstefel, &c. — Anm. Undantag är en godkänd afvikelse från regel. — Syn. Oriktighet, Felaktighet, Felsteg, Bock. — 4) Afvikelse från det moraliskt rätta. *Begå, göra sig skyldig till ett f. F. emot pligt. Bekänna sig skyldig till, taga på sig ett f.* — Bildar sammansättningarna Svaghetsfel, Ungdomsfel, m. fl. — Syn. Synd, Brott, Öfverträdelse, Förbrutelse, Felaktighet, Förseelse, Afsteg, Felsteg, Snedsprång. — 5) Förvällande, skuld, orsak. *Det är icke mitt f., om . . . . Det är hans eget f., att . . . . Hela f-et är på hans sida. Suken lyckades icke; f-et var att . . . . F-et ligger i uppfostran. Deri ligger hela f-et*. — 6) (i några talesätt) Afvikelse från målet. *Kasta, stöta, skjuta f.*, så att man ej träffar rätt. *Slå f.*, ej få träff vid kägelslagning; (fig.) misslyckas; svika, t. ex.: *Hans plan har slagit f.; minnet slog mig f. den gången, bedrog mig, d. v. s. jag mindes orätt*. Brukas ofta impersonelt, t. ex.: *Det slog honom f.*, han misslyckades; *det slår aldrig f.*, att han ju är der, det är ganska säkert, att . . . . *Taga f.*, misstaga sig, irra sig, t. ex.: *Taga f. om rätta vägen*. — 7) Hvad som hos en sak strider emot dess bestämmelse, bruk och laga föreskrift. *F. i, på, hos en vara*.

FELA, v. n. 1. 1) Icke träffa målet, icke träffa rätt. *F. vid kägelslagning. Han kasta-de, sköt, men f-de*. (Föga brukl.) *F. om rätta vägen*. (Fig., föga brukl.) *Hans planer hafva f-t* (bättre: *slagit fel*). — Syn. Bomma, Kasta, skjuta bom, fel. — 2) På ett oriktigt sätt afvika

från regel, föreskrift, rättesnöre. *F. i uttalet, i rättskrifningen. F. mot grammatikan*. — 3) Irra sig i sin mening. *F. i bedömandet af en sak. Om man icke noga öfverväger allt, så kan man lätt f. i sitt omdöme*. — Syn. Irra sig, Bedraga sig, Misstaga sig, Fara vilse. — 4) Icke handla moraliskt rätt. *F. mot någon. Hvari har jag f-t emot honom? F. i aktning emot någon*, ej visa tillbörlig aktning. *F. mot anständigheten, göra något, som deremot strider. F. mot sundt förnuft, handla, döma eller tänka oförnuftigt. F. mot vänskapen*, ej handla, döma eller tänka så, som man af vänskap vore förpligtad. — Syn. Bryta, Förbryta sig, Förgå sig. — 5) Se *Felas*.

FELAKTIG, a. 2. 1) (om sak) Som på ett oriktigt sätt (d. v. s. ej undantagsvis) afviker ifrån regel, föreskrift, rättesnöre; som har, innehåller fel (bem. 3). *En f. uträkning, addition. En f. öfversättning*. — Syn. Oriktig. — 2) (om sak) Ofullkomlig i kroppsligt hänseende. *F. hörsel, syn, växt*. — 3) (både om person och sak) Ofullkomlig i andligt hänseende, full af fel och brister. *Alla menniska äro f-a*. — Syn. Syndig, Bristfull, Syndfull. — 4) (om person) Som begått fel (bem. 3 o. 4). *Jag vet, att jag är f., men förlåt mig denna gång. Delta är att vara f. (fela) både mot Gud och människor. Han är deruti f., att han . . .* — Syn. Skyldig, Brottslig, Felande, Lastbar, Straffbar, Straffvärd, Klandervärd, Tadelvärd. — 5) (om sak) Som afviker ifrån sanningen. *En f. uppgift, berättelse*. — Syn. Falsk, Oriktig, Osann. — 6) (om sak) Behäftad med fel, ej sådan den enligt bestämmelse, afsigt, bruk och laga föreskrift bör vara. *En f. vara*. — Syn. Bristfällig.

FELAKTIGHET, f. 3. Egenskapen att vara felaktig. Jfr. *Fel*, bem. 1—4, o. 7. a) *Synens, hörselns f.* — b) *Hafva många f-er*. — c) *F-er i en öfversättning, en skrift*. — d) *Begå en f. emot någon*. — e) *F-en hos en vara*. — Syn. Se *Fel*.

FELAKTIGT, adv. På ett felaktigt sätt. Jfr. *Felaktig*, bem. 1, 2, 3, 4 o. 6. a) *Se, höra f.* — b) *Räkna, öfversätta f.* — Syn. (för begge bem.) Oriktigt, Orätt, Falskt. — c) *Handla, uppföra sig f. emot någon*. — Syn. Orätt, Brottsligt, Straffvärdt, Klandervärdt, Tadelvärdt. — d) *F. arbetad*. — Syn. Illa, Dåligt.

FELAND, feländ, n. 5. Diktadt land, der feer bo. Sagoland, Fabelland.

FELANDE, part. pres. af *Fela*. Brukas nästan adjektivt, stundom äfv. substantivt, i bem.: 1) Som felar eller felat. *En f. menniska. Herre, förlåt alla f.* — Syn. Syndig, Syndande. — b) Som felas, brister. *Den f. summan. Det f. kom aldrig till rätta*. — Syn. Bristande.

FELAS, v. d. 1. (har i impf. äfv. *Feltes* o. i sup. *Feltes*) Se *Fattas*.

FELFRI, a. 2. Som är utan fel (i alla bem. utom 6). 1) *En f. häst*. — 2 o. 4) *Ingen menniska är f.* — 3) *En f. öfversättning, ett f-t korrektur*. — 5) *Hvad den saken beträffar, så är han f.*, utan skuld. — 7) *En f. vara*.

FELFRIHET, f. 3. Egenskapen att vara felfri.

FELGREPP, n. 5. Grepp, som ej träffar rätt (t. ex. på en gitarr).

FELHUGG, n. 3. Hugg, som ej träffar rätt.

FELICITERA, v. a. 1. Lyckönska. — *Feliciterande*, n. 4.